

## HỒI 214

## Sẵn Sàng Đại Chiến

K

hấu Trọng mỉm cười: "Ngồi xuống được không?".

Đôi má phấn của Sở Sở lập tức đỏ ửng lên, lắc đầu nói: "Vậy không đúng với quy củ".

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Quy củ gì chứ?".

Sở Sở cắn môi khế nói: "Là sự phân biệt giữ chủ nhân và nô tỳ".

Khấu Trọng không hiểu hỏi: "Chúng ta chỉ là bằng hữu, năm xưa cùng chơi ném tuyết mà quen biết nhau. Đã bao giờ là chủ nhân với nô tỳ đâu?".

Sở Sở nở một nụ cười ngọt ngào, cơ hồ như nhớ lại tình cảnh vui vẻ khi chơi tuyết cầu thuở trước, hân hoan nói: "Làm sao giống nhau được chứ? Ngai và Từ gia là nghĩa đệ của Tố tử, nhưng hiện giờ hai người đều có thân phận địa vị cao vời, cả tiểu thư cũng phải tôn kính. Người ta tự nhiên phải giữ lễ chứ".

Khấu Trọng thấy nàng vẫn giữ được vẻ khả ái làm gã động lòng năm xưa, trong lòng chột dưng lên một cảm giác không thể hình dung. Gã vốn định nói cho Sở Sở biết mình vẫn còn đeo sợi dây mà nàng tặng năm xưa, nhưng một ý nghĩ khác đã làm ý niệm này biến mất, cuối cùng chỉ thở dài một hơi: "Lẽ số cái con khỉ mốc, Khấu Trọng ta vẫn chỉ là tên tiểu tử năm xưa chơi ném tuyết mà thôi!".

Nếu có thể bắt đầu lại từ thời điểm đó, Tố Tố chắc đã không gả cho Hương Ngọc Sơn.

Sở Sở thấp giọng nói: "Nếu Khấu gia không có gì dặn dò thì Sở Sở phải trở về hầu hạ tiểu thư rồi".

Khấu Trọng cố áp chế nỗi xúc động muốn ôm chặt nàng vào lòng, miễn cưỡng để Sở Sở rời khỏi tiểu đình.

oOo

Quá buổi hoàng hôn, Trương Trấn Châu dẫn theo năm ngàn kỵ binh, tiến quân về Kim Dung thành. Dương Công Khanh, Khấu Trọng, và Từ Tử Lăng dẫn theo hai mươi nghìn kỵ tống hành, đến khi khẳng định đạo tân binh của Đôn Hùng Tín không có dị động gì, mới quay lại Yên Sư.

Lúc này Linh Lung Kiều đi dò la tình hình quân địch cũng trở về.

Chúng nhân ngồi trong đại sảnh đường của soái phủ để nghe nàng báo cáo tình hình, Trác Kiều, Đồ Thúc Phương và Tuyên Vĩnh đều tham dự, Vương Huyền Nộ thì đã đi doanh trại bên bờ Nam Lạc Hà, để tăng cường phòng ngự.

Linh Lung Kiều nói: “Đúng như Khấu quân sư đã đoán định, Lý Mật dẫn theo đám bại binh chạy về Lạc Khẩu, lập tức chỉnh đốn quân sĩ, chỉ lưu lại một đêm, sau đó lại dẫn theo bảy ngàn kỵ binh, rời thành về phía Tây, cơ hồ như muốn hội hợp với đại quân của Đôn Hùng Tín vậy”.

Song mục Trác Kiều như tóe lửa, cười lạnh nói: “Lần này ta cho hãn có mạng đến mà không có mạng về”.

Đồ Thúc Phương trầm giọng: “Con người Lý Mật cao ngạo tự phụ, chỉ có thể thắng mà không thể thua, hiện giờ sĩ khí đã giảm sút đến cực hạn mà còn dẫn binh phản công, chỉ sợ là tự chuốc lấy diệt vong mà thôi”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Tuy hãn không thể thua, nôn nóng vẫn hồi cực diện, nhưng tuyệt đối không thể ngu tới mức đi hội hợp với đám tân binh sắp hết lương thảo của Đôn Hùng Tín, chuyện này không thể coi thường được, bằng không chúng ta sẽ phạm phải sai lầm rất lớn đó”.

Dương Công Khanh gật đầu: “Hãn muốn dụ chúng ta tấn công Lạc Khẩu”.

Trác Kiều cũng không hiểu hỏi: “Lạc Khẩu căn bản không thể giữ được, nếu chúng ta tấn công, Bình Nguyên Chân lập tức sẽ đầu hàng hoặc bỏ thành trốn chạy, Lý Mật tại sao lại đi nước cờ này?”.

Tuyên Vĩnh nói: “Lý Mật tự nhiên sẽ không đem dâng Lạc Khẩu cho người khác như vậy, theo tôi phỏng đoán thì hãn hy vọng chúng ta sẽ hiểu lầm hãn muốn hội quân với Đôn Hùng Tín mà thừa cơ tấn công Lạc Khẩu để chặn đường rút về phía Đông của hãn. Chờ khi chúng ta vận chuyển các đồ quân dụng nặng nề qua sông, hãn sẽ dùng kỵ binh tấn công thật mãnh liệt, đồng thời Đôn Hùng Tín cũng toàn lực công thành, kế này thật vô cùng hiểm độc, có điều vẫn nằm trong tính toán của Khấu quân sư”.

Khẩu Trọng thở hắt ra một hơi: “Vết thương chí mạng của Lý Mật, chính là đã hiểu lầm chúng ta đang thiếu lương, thế nên không thể không gấp rút đánh Lạc Khẩu để bổ sung lương thảo, nên mới dùng kế dụ địch này”.

Lạc Khẩu là một trong năm kho lương lớn của triều trước, tổng cộng có hai ngàn hầm lớn, mỗi hầm có tám ngàn thạch. Lý Mật tuy có mở kho cứu tế dân nghèo, nhưng mấy năm nay vẫn không ngừng vận chuyển lương thực về đây để cung ứng cho nhu cầu của quân Ngõa Cương.

Trác Kiều nói: “Vậy chúng ta cứ giả bộ vượt sông, dụ bọn chúng tấn công là được rồi”.

Khẩu Trọng nói: “Hiện giờ là hấn gấp chứ chúng ta không gấp, đợi Trương đại tướng quân công hạ Kim Dung trước để chúng ta có ưu thế khuất phục Đôn Hùng Tín đã, rồi mới tập trung toàn lực đối phó Lý Mật được”.

Kế đó lại hỏi Linh Lung Kiều tình hình binh doanh trên Mang Sơn.

Linh Lung Kiều đáp: “Số quân đó toàn là tàn binh già yếu, sớm nay bắt đầu rút về phía Bắc, có vẻ như là muốn vượt sông đến Hà Dương”. Tới đây, nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Tàn binh của Đôn Hùng Tín quân tâm bất ổn, không ngừng có đào binh, vì vậy nhân số tuy nhiều, nhưng không hề có năng lực tác chiến”.

Khẩu Trọng động dung: “Có phải có rất nhiều người bỏ trốn không?”.

Linh Lung Kiều nói: “Số đào binh này đều trèo qua hàng rào gỗ để bỏ trốn, các lầu canh bên ngoài quân doanh thì mười cái đã có tới tám là không người giám thị, nhưng vì do trời tối, nên rất khó đoán định được là bao nhiêu người. Ta từng bắt mấy tên đào binh thẩm vấn, tên nào cũng nói trong doanh trại bây giờ tin đồn lan khắp nơi, có kẻ còn nói Lý Mật đã bị chúng ta giết rồi. Vì vậy người người đều vô tâm luyện chiến, Đôn Hùng Tín cũng đã ngừng việc chế tạo các thiết bị công thành, xem chừng như muốn rút quân vậy”.

“Bình!”.

Dương Công Khanh vỗ mạnh xuống bàn, tinh thần phấn chấn nói: “Sai lầm lớn nhất trong đời Lý Mật chính là đã dùng đám quân ô hợp đó đến đánh chúng ta”.

Linh Lung Kiều nói: “Quân của Đôn Hùng Tín hầu như toàn là bộ binh, chiến mã chỉ có không đầy năm trăm con. Hiện giờ bọn chúng đã bắt đầu phải hạn chế quân lương rồi, mỗi ngày chỉ bằng nửa phân lượng thông thường, e là không cầm cự nổi lâu nữa đâu”.

Khấu Trọng liếc nhìn Từ Tử Lăng từ nãy vẫn im lặng, vui vẻ gật đầu: “Vậy thì tốt rồi. Chúng ta cần bản không cần đợi Kim Dung thành thất thủ đã có thể vượt sông thì kế dự định rồi. Ta đảm bảo Đôn Hùng Tín sẽ mặc kệ mệnh lệnh tấn công của Lý Mật, ôm quân tự thủ để đợi lúc chúng ta tấn công Lạc Khẩu, khi đó thì y sẽ có thể trả giá với chúng ta, nói điều kiện đầu hàng”.

Chúng nhân đều gật đầu đồng ý.

Nếu đổi lại là Trầm Lạc Nhận hay Từ Thế Tích, tình thế tự nhiên sẽ hoàn toàn khác biệt.

Vì Đôn Hùng Tín xưa nay vẫn bất mãn với các thủ hạ đại tướng trong Bồ Sơn Công Doanh của Lý Mật, đồng thời họ Lý lại chỉ giao cho y một đám tân binh ô hợp chưa từng đánh trận, làm sao y chịu mạo hiểm bán mạng cho y chứ.

Dương Công Khanh gật đầu nói tiếp: “Ngày mai chúng ta sẽ giả vờ vượt sông, đồng thời sắp đặt hai đạo phục binh, một đạo giám thị động tĩnh của Đôn Hùng Tín, một đạo phụ trách đối phó Lý Mật, trận này nếu hấn còn bại nữa vậy thì sau này không cần phải lo lắng hấn tranh đoạt thiên hạ với ai nữa”.

oOo

“Cạch! Cạch! Cạch!”.

Từ Tử Lăng đã sớm nhận ra tiếng bước chân của Khấu Trọng, cất tiếng nói: “Vào đi! Tại sao tự dung người lại biết quy củ mà gõ cửa vậy”.

Khấu Trọng đẩy cửa bước vào, cười khổ nói: “Mười lần thì ít nhất cũng có năm lần ta gõ cửa mà, hình như tối nay Lăng thiếu gia hơi nóng tính thì phải!”.

Từ Tử Lăng đợi gã ngồi xuống ghế rồi nói: “Gặp đại tiểu thư, ta lại nhớ đến Tố tỷ, người bảo tâm tình làm sao vui được”.

Khấu Trọng nói: “Chuyện của Tố tỷ có lo lắng cũng không tác dụng gì, chúng ta lại càng không được khinh cử vọng động, bằng không sẽ rơi vào bẫy của Tiêu lão tặc và Hương tiểu tặc đó”.

Kể đó gã lại kể chuyện Vương Thế Sung chuẩn bị đại phong thân tộc, làm cho Trương Trấn Châu và Dương Công Khanh bất mãn ra cho Từ Tử Lăng nghe.



Từ Tử Lăng cảm thấy chán ghét, liền nói sang chuyện khác: “Nếu ngày mai Lý Mật không trúng kế, hoặc chúng ta để hắn chạy thoát thì có phải ta với ngươi vẫn cứ dằng dai ở lại đây, phí công đánh dẹp thiên hạ cho hạng người vô dụng như Vương Thế Sung hay sao?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Vấn đề không phải ở chỗ chúng ta, mà là đại tiểu thư lão nhân gia kia kia”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Chỉ cần chúng ta nói với đại tiểu thư, chúng ta phải đi đón Tố tử, chắc nàng ta sẽ chấp nhận thôi”.

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần: “Đây cũng là một cách, nếu Lý Mật chạy về Hồ Lao hoặc Huỳnh Dương, vậy thì không phải mười ngày nửa tháng mà giết được hắn. Nói thực lòng, ta rất lo lắng lão gia và Trầm Pháp Hưng sẽ công hạ được Giang Đô, lúc ấy thì Phi Mã Mục Trường sẽ nguy hiểm lắm. Bọn họ làm sao ứng phó được tên sát nhân cuồng ma Chu Xán kia chứ, lại còn phải ứng phó cả lão gia và Tiêu Tiễn nữa”.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý: “Sau khi biết được sự lợi hại của kỵ binh, ta mới hiểu tại sao bao nhiêu người đều thèm muốn Phi Mã Mục Trường như vậy, chỉ có chiến mã được phối giống ưu việt của họ mới ứng phó được Hắc Giáp Phiêu Kỵ của Thiên Sách Phủ. Vì vậy, nếu ta là lão gia, cũng phải coi việc lấy Phi Mã Mục Trường là nhiệm vụ hàng đầu”.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Hiếm khi thấy Lăng thiếu gia và tiểu đệ có cùng một ý kiến, chuyện của Tố tử tuy gấp, nhưng không gấp bằng chuyện Phi Mã Mục Trường. Bất kể ngày mai có giết được Lý Mật hay không, chúng ta cũng phải lập tức trở về Lạc Dương, sau khi gặp Bốc Thiên Chí rồi, thì ta với ngươi có thể cùng Hư Hành Chi rời khỏi đây, những chuyện khác cứ để Vương Thế Sung đau đầu là được rồi”. Kể đó gã lại thở dài nói: “Đến giờ ta mới hiểu tại sao rõ ràng Lưu đại ca yêu thương Tố tử, nhưng lại không dám biểu lộ tình ý”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Ngươi hiểu gì?”.

Khấu Trọng trầm giọng nói: “Lưu đại ca thật lòng yêu thương Tố tử”.

Từ Tử Lăng vẫn không hiểu: “Thật ra ngươi muốn nói gì vậy?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Chúng ta cuối cùng cũng đã trải qua sự hung hiểm trên sa trường, hạng cao thủ như Lý Mật, khi rơi vào thế không thuận, cũng rất dễ phải nuốt hận nơi sa trường. Vì thế mỗi lần lên chiến trường, mạng nhỏ này là do lão thiên gia quyết định, chứ không phải do mình. Sống một cuộc sống biết sớm mà không biết tối như vậy, làm sao Lưu đại ca dám làm khổ trái tim yếu nhược của nữ tử mà mình thật lòng yêu thương chứ?”.

Từ Tử Lăng im lặng hồi lâu, rồi mới từ từ nói: "Tại sao đột nhiên ngươi lại có ý nghĩ này?".

Khấu Trọng chán nản nói: "Năm xưa ở phủ đại long đầu, ta chẳng cần nghĩ ngợi gì đã ôm Sở Sở vào lòng thân thiết, nhưng hôm nay rõ ràng là biết nàng rất muốn, ta lại không dám đụng đến một ngón tay, trong lòng nào thể vô cảm được?".

Từ Tử Lăng định nói mấy câu an ủi gã, nhưng lại không biết phải nói gì.

oOo

Sáng sớm hôm sau, cửa thành vừa mở, từng đoàn xe lừa chở đồ quân nhu lũ lượt đi về phía phù kiều, chuẩn bị qua sông.

Lúc này một đội năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ do Khấu Trọng và Dương Công Khanh dẫn đầu đã mai phục trong khu rừng ở phía Bắc phù kiều, tất cả các cao điểm xung quanh đều có lầu canh giám thị động tĩnh gần xa.

Tin tức không ngừng được đưa về.

Trác Kiều hôm nay bình tĩnh một cách lạ thường, khiến người ta càng cảm nhận được quyết tâm giết chết Lý Mật của nàng.

Từ Tử Lăng giả làm hộ vệ bên cạnh nàng, đề phòng khi có chuyện, nàng sẽ bắt chấp tất cả, để cho địch nhân lợi dụng sơ hở.

Đội xe lừa chở các đồ quân nhu do Vương Huyền Nộ suất lĩnh bắt đầu qua sông.

Lúc này có tin truyền về, Vương Bá Đương ở Kim Dung thành đã nghe được phong thanh, rút về Hà Dương, dân trong thành đã mở cửa nghênh tiếp đại quân của Trương Trấn Châu vào thành.

Không tổn một binh một tốt, Kim Dung thành đã lọt vào tay họ Trương.

Còn Đơn Hùng Tín thì đúng như Khấu Trọng đã dự liệu, vẫn án binh bất động.

Linh Lung Kiều phóng ngựa chạy tới, báo cáo: "Kỵ binh của Lý Mật đã toàn lực lao đến, rõ ràng là đã biết chuyện chúng ta vượt sông rồi".

Dương Công Khanh cả mừng, vội dẫn dò chúng tướng, chuẩn bị tác chiến.

Khấu Trọng không nhịn được tán thưởng: “Nếu không phải có Kiều tiểu thư tinh thông thuật thăm dò tình hình quân địch, tin tức chuẩn xác, chúng ta chỉ có thể làm nhiều công nhỏ chứ đâu thể liệu địch như thần giống bây giờ”.

Linh Lung Kiều nhõm miệng cười tươi như hoa nở: “Người thật biết lấy lòng người khác!”.

Khấu Trọng khiêm tốn hỏi tiếp: “Trình sát địch nhân có phải cũng có yếu quyết gì không?”.

Linh Lung Kiều đáp: “Một trong những yếu quyết của việc dụng binh là phải trình sát địch tình. Nếu không biết địch, cũng không khác với bịt mắt giao thủ với người, không bại mới là lạ. Vì vậy ba quân chưa động, kỵ mã trinh thám đã phải đi trước rồi. Phàm là kẻ cầm quân, đều phải có một số hảo thủ giỏi việc trình sát địch tình, vậy mới đạt được mục đích”.

Khấu Trọng nghĩ về tương lai sẽ phải tranh thiên hạ với Lý Thế Dân, lại thêm lúc này đang nhàn rỗi, nói mấy câu lấy lòng vị mỹ nữ Quy Từ này cũng hơn là chẳng có việc gì làm, bèn hỏi tiếp: “Làm sao mới có thể bồi dưỡng được những hảo thủ này?”.

Linh Lung Kiều đáp: “Đầu tiên là phải lựa người, cần chọn những người cơ trí và có kinh nghiệm cao, kế đó là phải thông thuộc địa lý và phương ngôn của các vùng, giỏi ẩn nấp và thăm dò tin tức, tốt nhất là biết thuật dị dụng cải trang, vậy thì không đâu là không đến được. Nếu như có thể dùng kim ngân tài bảo mua chuộc nhân sĩ địa phương hoặc quân địch thì lại càng vạn vô nhất thất”.

Khấu Trọng thở dài: “Thì ra là phức tạp như vậy”.

Linh Lung Kiều thấp giọng hỏi: “Tại sao người lại có vẻ rất hứng thú với những chuyện nhỏ nhặt trong quân đội như vậy?”.

Khấu Trọng không đáp mà hỏi ngược lại: “Ta có thể hỏi thêm một vấn đề không nên hỏi nữa không?”.

Linh Lung Kiều chăm chú nhìn gã hồi lâu, gật đầu nói: “Hỏi đi!”.

Khấu Trọng ghé sát lại gần nàng: “Kiều tiểu thư và Vương công rốt cuộc có quan hệ gì, tại sao lại vượt ngàn dặm xa xôi từ Quy Từ đến đây giúp ông ấy đánh dẹp thiên hạ vậy?”.

Linh Lung Kiều cúi đầu hỏi: “Sao người lại hỏi vấn đề này?”.

Khấu Trọng giả vờ như không hề có chuyện gì: “Chỉ là hiếu kỳ mà thôi”.

Linh Lung Kiều lắc đầu: “Nếu chỉ là tùy tiện hỏi chơi, ta sẽ không trả lời người câu hỏi này”.

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Đây cũng là một bí mật sao?”.

Linh Lung Kiều còn chưa kịp đáp lời thì Khấu Trọng đã đột nhiên ngẩng đầu lên, thất thanh kêu: “Lần này hỏng rồi!”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>